

EXTREMÁLNÍ KŘÍŽOVÁ CESTA

Cesta (krásného) života

EXTREMÁLNÍ KŘÍŽOVÁ CESTA se pro mnohé stala nápadem pro život. Způsobem k tvůrčí práci na sobě samém. Cestou opuštění starého života a začátkem nového.

Když dnes vycházíš na tuto cestu, slib sám sobě změnu. Nemysli na to, jak má být rychlá, nebo náročná, nebo zda-li je potřebná. Vydej se z místa, které znáš, do místa, které teprve objevíš. Ze sebe, kterého znáš, do svého proměněného já. Neztrácej čas. Vyjdi najít lepší čas. Hledej své lepší já.

I ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ ODSOUZEN K SMRTI

Byla jsem žalobcem, soudcem i státním zástupcem v jednom.

Julie, učitelka

Dvacet let jsem měla problém s jednou osobou. Nejsem konfliktní povahy, takže hádky nebyly, avšak naše vztahy byly plné námitek a vzájemných urážek. Rozhodla jsem se úplně změnit taktiku. Mým úkolem se stalo hledání nějakého dobra v této osobě. Byla jsem jak detektor kovů. Zachytávala jsem i to nejmenší přející gesto či slovo. Soustředila jsem se na to a došlo mi, že tuto osobu tak docela neznám. Neposlouchám soustředěně, protože předem vím, co řekne. Vynesení rozsudku bylo velmi jednoduché, když jsem byla soudcem bez obhajoby. Byla jsem žalobcem, soudcem i státním zástupcem v jedné osobě. Zlomovým bodem se stala společná práce. Staly jsme se odpovědné za jednu firemní akci. Ukázalo se, že její průbojnost a moje klidná povaha jsou ideálním spojením. Spolu jsme vyhrály.

Citlivost začíná tehdy, kdy začínám slyšet.

Petr, vedoucí prodeje

Celou dobu se učím citlivosti. Jsem chlap a není to pro mě přirozené. Myslel jsem, že lidé mohou dosáhnout toho, co já, že stačí, když budou chtít. Když mě někdo žádal o pomoc, když jsem si všiml problémů – nevěděl jsem, co dělat. Přemýšlel jsem o tom, proč si nedokázali pomoci sami? Ve výsledku jsem nedělal nic. Utíkal jsem.

Změna nastala, když jsem se musel poprat s velmi těžkou situací mně blízké osoby. Pamatuji si to setkání. Nevěděl jsem, co mám dělat. Dlouho jsem v myšlenkách hledal řešení. V jednom momentě jsem začal naslouchat. Dával jsem otázky, aby řeč nestála, ale hlavně naslouchal. Díky tomu jsem se mnoho dozvěděl a poznal jsem tuto pro mne důležitou osobu jinak. To byl průlom na mé mužské cestě k citlivosti. Pochopil jsem, že citlivost není moje chuť k pomáhání. Citlivost začíná tehdy, kdy začínám vnímat, s čím zápasí druhá strana. Když přestávám srovnávat.

Zeptali se Ježíše, které přikázání je první ze všech? Ježíš odpověděl: „První je toto: Slyš, ...“.
(Mk12,29-30)

Ježíši, nebyl jsi vyslyšen, ale odsouzen. Nechtěli Tě poznat, ale pouze odsoudit. Neudělal jsi nic zlého. Byl jsi prostě jiný, než si mysleli. Ježíši, nauč mě otevřenosti.

II ZASTAVENI: JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

Vím, že plná angažovanost, věnování se a spolehlivost velmi rozvíjejí.

Pavel, podnikatel

Má kariéra započala hned po gymnáziu. Po dvou letech na pozici prodavače jsem se stal zástupcem vedoucího obchodu. Měl jsem 21 let. Velká změna a velká výzva. Pamatuji si, jak jsem přespával v obchodě, abych dodělal všechny úkoly. Ráno jsem nechtěl ztrácet čas dojížděním. Zůstával jsem, abych více pracoval. Totální nasazení. Pracoval jsem pro svou budoucnost. Vyplácelo se to. Získával jsem nové zkušenosti, cenná doporučení, které jsem mohl ukázat dalším zaměstnavatelům. Po několika měsících jsem zariskoval. Povýšil jsem na pozici zástupce ředitele velkého obchodu, nově otevíranou pobočku. Nové výrobky, standarty, školení, nábor pracovníků. Pustil jsem se do toho naplno. Záleželo mi na rozvoji. Nebylo to lehké, ale věděl jsem, že pracuji na své kariéře. Po necelých dvou letech jsem se rozhodl k další radikální změně. Práce mi brala veškerý čas. Přestal jsem sportovat, hůře jsem se stravoval, cítil jsem se špatně. Pochopil jsem, že mi práce také něco bere. Dostal jsem tehdy od známého nabídku skladníka ve velkoobchodě s nábytkem. Přemístování nábytku, každý den několik tun. Těžká manuální práce, menší výdělek. Ale vize nové zkušenosti, zlepšení fyzické zdatnosti a více volného času byly dostatečnou motivací. Hodně lidí to bralo jako krok zpět. Já jsem se rozhodl, že do této situace vletím s plným nasazením. Tak, abych to, co dělám, dělal co nejlépe a získal kondici. Po několika měsících se mé tělo dosti změnilo. Hlavně jsem však povýšil na pozici hlavního vedoucího velkoobchodu. Super pozice v kanceláři. Cíle jsem dosáhl, protože jsem si předsevzal, že jako skladník nebudu pracovat moc dlouho, ale s plným nasazením budu vykonávat své úkoly tak, aby si toho někdo všiml a docenil to. Nyní mám svou vlastní úspěšnou firmu. Cení si obětovaného času. Vím, že plná angažovanost, věnování se a spolehlivost velmi rozvíjejí. Formují pružnost, ale také utvářejí v očích druhých jejich pohled na nás. Pak je jednodušší najít práci, dostat přidáno či být povýšen. Je možné více dosáhnout, jednodušeji se člověku pohybuje ve světě.

Ježíši, tvých 33 let života. Jenom tolik nebo až tolik? Ve dne jsi učil, v noci ses modlil. Kdysi jsi únavou usnul v lodi, když okolo zuřila bouře. Ježíši, nedovol mi plýtvat mým životem. Předstírat život, abych hýčkal svou vlastní lenost. Pomož mi se plně angažovat. Chci plný, pravý život. Ježíši, buď se mnou.

III ZASTAVENI: JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POPRVÉ

V mlčení, ve specifické prázdnotě se vydávám na dalekou cestu, ze které se nikdy nevrátím stejný.

Tomáš, člen řádu

Během posledních sedmi let jsem strávil skoro 100 dní o samotě, v mlčení. Každý z těchto dní měl svůj jasný cíl – lépe poznat Boha a sebe sama. První dny přinesly uzdravení a prohloubení mého vztahu s rodiči. O pár měsíců později během dalšího mlčení jsem se rozhodl zanechat svůj stávající život a zkusit novou cestu jako člen řádu. Další dny přinesly nové objevy a výzvy. V mlčení, ve své prázdnotě, se vydávám na dalekou cestu, ze které se nikdy nevrátím stejný. Kromě toho, že fyzicky zůstávám na stejném místě, cítím se jako cestovatel, jenž objevuje nové země.

Posledních 8 dní v mlčení přineslo další objev. Bylo to šestým dnem, kolem 4. hodiny ráno. Vzbudil jsem se a nemohl jsem usnout. Rozhodl jsem se vyjít ven. Byla noc s jasnou oblohou, váł lehký vánek, byla dost zima. Nedaleko stál stylový kostelík, který mne již delší dobu zajímal. V momentě, kdy jsem na něj hleděl uprostřed prostupujícího ticha, pocítil jsem doposud nepoznanou Boží přítomnost. Boha, který není někde tam daleko, v nebi a třeba i v kostele. Boha, který se nachází ve mně. Tak blízko. A možná proto jsem měl problém ho tam najít. Boha, který není přítomen pouze nyní, ale byl zde během celého mého života. Zvláště tehdy, když mi bylo těžko. Po této zkušenosti jsem se zcela změnil. Dříve jsem hledal potvrzení své hodnoty u jiných. Ale pak jsem začal budovat sám sebe a své vztahy na základech pravdy. Stal jsem se výrazný. Znovu jsem se narodil. Mám opravdový život.

Ježíši, upadl jsi pod tíhou kříže. I když jsi byl obklopen lidmi, byla to Tvá osamělá cesta. Tvá tíha, Tvé utrpení, Tvá mise. Tvá vlastní cesta. Ježíši, nauč mě v osamocení rozhodovat důležité otázky. Pomoz mi opravdově žít.

IV ZASTAVENI: JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKU

Učíme se být šťastní – štěstím blízkých, kteří realizují touhy, které se vymykají našemu chápání.

Magda s rodinou

Maria vidí svého syna na Křížové cestě – a já vidím jí. Také jsem matkou. Představuji si její utrpení. My, matky, ženy, to máme tak, že se nám celkem jednoduše v hlavě píše scénář, jak učinit naše blízké šťastnými. Jak je ochránit před nebezpečím, těžkostí a trápením. Pro jejich dobro, samozřejmě. Kolikrát jste slyšeli „kvůli manželství, pro tvoje dobro – bys měl/měla udělat ...“. Pamatuji si, jak můj manžel, po své první osamocené Extremální Křížové Cestě prohlásil, že by chtěl projít všechny dostupné trasy. Jednou měsíčně jedna noční výprava. Akceptovala jsem jeho výšlap, když ve stejném čase šli i jiní. Pomohlo mi vědomí, že tolik jiných v tom čase půjde také. Když však měl jít sám, představovala jsem si všechna ta nebezpečí, která ho můžou potkat. Tehdy jsem na sobě pracovala a cvičila pozitivní postoj, říkání – ANO. Takže jsem souhlasila. Každý následující měsíc, každou další výpravou, se moje obavy zmenšovaly a můj manžel rostl do síly. Vracel se z těchto výprav změněný. Mělo to pozitivní dopad na celou naši rodinu. Z této doby ve mne zůstal klid a otevření se na různé potřeby muže, např. na osamocené cyklo-výlet 700 km k moři. Známi to nechápali. Kamarádky si myslely, že prožívám vnitřní tragédii. Kamarádi manžela nechápali, jak může nechat manželku s třemi malými dětmi. Takovéto

otevření se k potřebám každého člena rodiny se u nás stalo samozřejmostí. Já jezdím na školení, dámské jízdy, realizuji své výzvy. Naše děti mají svá přání, která postupně realizujeme – výlet do hlavního města, zdolání hory, prázdniny u moře... Náš život se stal barevnějším, šťastnějším. Učíme se být šťastní – štěstím blízkých, kteří realizují touhy, které se vymykají našemu chápání. Vůbec to neznamena, že musíme dělat všechno společně.

„Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám“ (Lk 1,34) Maria, to byl začátek tvého otevírání se na neznámé. Bůh říká: „neboť vaše smýšlení není mým smýšlením“ (Iz 55, 8). Maria, jak velice jsi se musela otevřít, abys pojala neobyčejnou cestu, kterou šel Tvůj syn. Dnes pomoz nám, abychom uměli přijímat odlišnost našich blízkých a abychom se těšili jejich štěstím.

V ZASTAVENÍ: ŠIMON KYRENSKÝ POMÁHÁ PÁNU JEŽÍŠI NÉST KŘÍŽ

Nasloucháním manželčinych potřeb jsem pochopil, že je to nová dimenze manželské lásky. Nebojím se ztratit, aby manželka mohla získat. Je to pro mne nejlepší čas v životě.

Petr, manžel a otec dvou dětí.

Myslel jsem si, že manželská láska je o tom, abychom si se ženou dobře rozuměli a moudře vychovávali své děti. 5 let po svatbě znova zjišťuji, co znamená manželská láska. Když se před několika měsíci má žena vrátila do práce, začali jsme spolu hodně řešit její pracovní nasazení a kariéru. Pochopil jsem, že práce lékaře se velmi liší od mé kancelářské práce, kde mám skvělou atmosféru a velmi dobrou pozici. Manželka mnohokrát zdůrazňovala, že by se chtěla v práci projevit vysokým nasazením a také dosti zvýšit svou kvalifikaci. To však vyžadovalo změny ve fungování naší rodiny. Musel jsem přeorganizovat svůj aktivní život, abych mohl trávit více času s dětmi, když bude má žena déle v práci nebo na noční. Byl to pro ne zlomový moment. Vnější situace mně tak nějak donutila k vnitřní revoluci. Tak jak Šimona, který pomáhal nést kříž Ježíšovi. Donucen – mohl se vzepřít anebo pomoci, jak nejlépe uměl. Nasloucháním manželčinych potřeb jsem pochopil, že je to nová dimenze manželské lásky. Nebojím se ztratit, aby manželka mohla získat. Je to pro mne nejlepší čas v životě. Zbožňuji pohled na jiskru v oku mé milované, ve které je vidět vášeň a pracovní nasazení. Jsem hladový po jejím úspěchu. Nikdy dříve jsem nepomyslel, že je možné takto milovat. Zároveň se mi povedlo přeorganizovat svůj životní styl. Nemusel jsem se vzdát svých koníčků, společenského života nebo kariérního rozvoje. Prostě pracuji jinak, než dříve, hodně optimalizuji, a mé hraní si s dětmi je stejně tvůrčí jako pracovní setkání.

Ježíši, učil jsi přikázání vzájemné lásky. Od té chvíle dávání přestalo být ideálem lásky. Stala se jím vzájemnost. Není již také potřebná samostatnost. Lepší je vzájemnost. Spojení Tvých a Šimonových sil ke zvedání kříže bylo něčím přirozeným. Vzájemnost. Ježíši, otevři mne na pravou lásku, ve vzájemnosti.

VI ZASTAVENI: VERONIKA PODÁVÁ PÁNU JEŽÍŠI ROUŠKU

Velmi jsem chtěla být nejlepší naslouchající a osobou, se kterou je možné se bavit o všem.

Ivona, medicínský analytik

Dlouho se snažím pracovat na tom, abych si všímala potřeb jiných. Nazývám tuto práci „tréninkem pozornosti“. Když jsem končila studium, poznala jsem paní Barbaru. Bydlela u ní má kamarádka z ročníku. Paní Barbara byla profesorkou Jagellonské univerzity v důchodu. Když jsme se setkávali, naslouchala jsem jí. Dávala jsem pozor. Ona mi vyprávěla o sobě, ale také o svých vášních, o nauce, např. o kvantové fyzice. Když se moje kamarádka odstěhovala, paní Barbara zůstala sama ve velkém bytě. Rozhodla jsem se, že ji budu 1 – 2 krát týdně navštěvovat, občas udělám nákup. Hlavně však naslouchat. Byl to pro mne celkem dobrý trénink. Před setkáním jsem si občas dostudovávala fyziku. Věděla jsem, že tyto 2 hodiny týdně znamenají pro nás obě velmi mnoho. Velmi jsem chtěla být nejlepší naslouchající a osobou, se kterou je možné se bavit o všem. Návštěvy u paní Barbary trvaly cca 3 roky. Nebyly to pouze chvíle naslouchání, ale také pomoc během nečekané hospitalizace. Víím, že jsem se u ní objevila v momentě, kdy to nejvíce potřebovala. Já jsem se oprostila od svých potřeb. Když jsem jí naslouchala, když jsem s ní pracovala, změnila jsem sebe samu. Vděčím za to paní Barbaře. Děkuji, paní Barbaro.

Ježíši, byl jsi učitelem. Mohl jsi prostě mluvit. A přeci: v domě Marie a Marty; u Šimona farizea či v případě pokusu o ukamenování ženy – ses změnil v posluchače. Obvykle při jiných setkáních ses účastnil výměny myšlenek. Navazoval jsi vztahy, přátelství. Také nás dnes nauč hlubokým, přátelským vztahům.

VII ZASTAVENI: JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ

Vítězství, také v malé věci, může být ve velkém stylu

Matouš, projektový manažer

Když jsem měl 15 let, dostal jsem se k dobrovolným hasičům v mé vesnici. Byl tam člověk, který pro nás mladé mnoho vykonal. Navrhnul, abychom se připravili na okresní hasičské závody. Začali jsme trénovat již v zimě, abychom se připravili na zářijový start. Do našeho tréninku začlenil i část zápasení a karate, aby posílil a zohebnil naše těla. V létě nastal čas intervalového tréninku. Byli jsme amatéry z Horní Dolní? Závody pro nás byly velkou věcí. Chtěli jsme vyhrát. Nakazil jsem se jeho angažovaností. Dával jsem do toho všechno a stal jsem se vedoucím skupiny. Nikdy jsem si na tréninku nestěžoval. To vycvičilo také mou psychiku. Pamatuji si den vítězství: naše skupina patnáctiletých se svým výsledkem přiblížila vítězům v kategorii dospělých, mezi nimiž byli i profesionální hasiči. Bylo skvělé cítit, že jsme ideálně sehraní, rychlí, klidní. Že jsme rozdrtili ostatní skupiny. Dodnes si pamatuji, že nemá smysl remcat, protože vítězství, i v malé věci, může být ve velkém stylu. Nenaříkat, nesoustředit se pouze na problémy. S vědomím, že na druhé straně trápení je vítězství.

Ježíši, neměl si v životě na růžích ustláno. Již jako dítě ses stal uprchlíkem. Celkem brzy zemřel tvůj otčím. Sám jsi zabezpečoval dům. A poté, i když jsi dělal samé dobré věci, jsi měl stále nepřátele. Ježíši, nauč nás rozhodování. Odvahy k překonávání překážek. Pomoz nám, abychom se v každodenním životě trénovali v malých věcech, abychom pak někdy vyhráli všechno.

VIII ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ NAPOMÍNÁ PLAČÍCÍ ŽENY

Pochopila jsem, že to, co cítím, není ve své podstatě zlé ani dobré. Je to prostě informace, kterou je třeba pochopit a rozhodnout, jak s ní chci naložit.

Anča, lékařka

Emoce jsou ohromnou silou, oplatí se s nimi umět dobře nakládat. Když si představím scénu setkání Ježíše s plačícími ženami tak se mi zdá, že ony to nedokázaly. Na střední škole jsem měla učitelku, která – tak se mi to nyní jeví – se raději nechala unášet svými emocemi, aniž by se pokusila je blíže poznat a změnit. Atmosféra v jejich hodinách se odvíjela od její aktuální nálady, která byla nepředvídatelná a vůbec nesouvisela s námi. Hned po jejím příchodu do třídy jsme byli schopní poznat, jaké to dnes bude – dusno, co by se dalo krájet, či úsměv, který dává naději a relativní klid. Tento předmět se nám velmi špatně vstřebával, „tresty“ a „odměny“ byly nezávislé na tom, jak jsme se na hodinu připravili, či jak jsme se chovali.

Ze základky mám zkušenost úplně jiného postoje učitelky, naší třídní. Vůbec se o ní nedá říci, že neměla emoce, nebo že byla vždy milá a vysmátá. A přece jsme jí věřili a zbožňovali jsme ji. Nechali jsme se namluvit na mnoho nepovinných aktivit – soutěže, kterých jsme se účastnili jako celá třída či individuálně, tvorba vlastní nástěnky, třídní svátky. Svě místo měly i setkání u ní doma, na které si měl každý připravit drobný dárek. Byla vůči nám upřímná a opravdová. Sdílela s námi naše radosti i starosti. Říkala nám svůj názor nejen, když to pro nás bylo dobré, ale i když to nebylo příjemné. Při tom byla starostlivá, laskavá a věnovala nám svou pozornost – takovým mateřským způsobem. Díky tomu byl pro mne tento jeden rok nejintenzivnějším a nejefektivnějším obdobím, který jsem strávila ve škole.

Dlouho jsem se vyhýbala svým emocím, s obavou potencionálně destruktivního vlivu. Nyní se stále učím si je přivlastňovat, poznávat své pocity a hledat jejich příčiny. Povedlo se mi pochopit, že to, co cítím, není ve své podstatě zlé ani dobré. Je to prostě informace, kterou je třeba pochopit a rozhodnout, jak s ní chci naložit.

Ježíši, i když tě v náboženských filmech ukazují skoro jako nehybnou mumii, tak jsi nám přece byl podobný ve všem... Rovněž ve svých emocích. Jak moc je vidět tvé umění v nakládání s emocemi: radost lásky v Kaně, soucit v přítomnosti sester Lazara, a hlavně kontrolovaný hněv na kupce v chrámě. Hněv, který byl prorockým znamením, symbolickou událostí. Ježíši, buď nám mistrem v osvojování emocí.

IX ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ POD KRÍŽEM POTŘETÍ

Padám, ale vstávám, očistím kolena a jdu dál. Nyní to bolí, ale to není důvod k rezignaci. Hrdinou se nerodiš, ale stáváš se jím skrze svá rozhodnutí – na začátku drobná.

Magda, projektový manažer

Co způsobuje, že Ježíš vstává potřetí? Myslím, že takovéto věci se nedějí jen tak. Je třeba je cvičit, denně. Ve 39. letech, kdy jsem po narození třetího dítěte neměla čas chodit na aerobik, jsem začala běhat. Spontánně jsem se zapsala do projektu, ve kterém bylo potřeba přijmout roční výzvu – každodenní běh na definovanou vzdálenost a ve vybraném čase. První měsíc bylo třeba denně zvládnout 2 km. Bylo mi líto času na chůzi, proto jsem již první den běžela. Po této vzdálenosti jsem myslela, že padnu únavou. Nevzdala jsem a následující den jsem znovu vyrazila. V následujících měsících se vzdálenost zvyšovala. Přibýly též časové limity. Běhala jsem i se svými omezeními. V dešti, mrazu, s bolavým kolenem, se začínající infekcí, s nachlazením, se střevní chřipkou. Takto celých 218 dnů, než mě přemohlo onemocnění. Doktor mi naordinoval antibiotika a přikázal ležet. Poslechla jsem. Výzvu jsem nedokončila. To byl pád, který mě strašně bolel. Rozhodla jsem se však, že opět začnu běhat. K dnešku mám 462 dní každodenního běhu. Během tohoto období jsem se znovu odhodlala k roční výzvě v běhu. Během posledních měsíců jsem běhala denně 7 km a v poslední fázi jsem musela uběhnout každý druhý den 10 km za hodinu. Dokázala jsem to. Patřím k necelým 2% osob, které výzvu dokončily. Proč to celé píšu? Protože jsem si všimla, že v důsledku mého přístupu k výzvě se změnil i můj přístup ke všemu ostatnímu. Nevzdávám se tak lehce, hledám řešení. Prohra pro mne není poslední verzí. Padám, ale vstávám, očistím kolena a jdu dál. Nyní to bolí, ale to není důvod k rezignaci. Hrdinou se nerodiš, ale stáváš se jím skrze svá rozhodnutí – na začátku drobná.

Ježíši. Celý Tvůj život, den po dni, každý okamžik, tvořily Tebe. Stával ses. Objevoval jsi svou identitu, své poslání, svou budoucnost. Při tom jsi však pracoval na sobě, abys zvládl všechny obtíže. Když nadešel čas, byl jsi připraven. Ježíši, vezmi nás na přípravný trénink, který vede k opravdovému životu.

X ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ ZBAVEN ŠATŮ

Zbavení šatů, obnažení, oloupení. Zůstává nahota. Není se čím přikrýt. Není rouška, nebo jakékoliv záchrany před tím, že jiní vidí tvou naprostou bezbrannost.

Monika, psycholog

Bylo to na hodině fyziky, seděla jsem v poslední lavici u stěny. Hned po zvonění jsem si přečetla SMS od mamky a rychle jsem vyběhla ze třídy. Rodiče se rozhodli pro rozvod. Utekla jsem, aby nikdo neviděl mé slzy. Ještě jsem ty lidi moc dobře neznala a to poslední, co bych chtěla, bylo ukázat jím mou bolest. Měla jsem 16 let, když se mi zhroutil můj svět. Začínala jsem tehdy na gymnáziu, v úplně novém městě, daleko od domova, který se hroutil. Neměla jsem nikoho dospělého, koho bych se mohla chytit a opřít se o něj. Rodiče mi to již nemohli dát. Pamatuji si z té doby totální bezradnost: neměla jsem vliv na toto rozhodnutí a na to, že mi byl vzat můj bezpečný přístav. K tomu samota a pocit, že se nemám kam uchýlit, vrátit, přikrýt. Bylo to, jako by mi někdo vzal oblečení. Zdálo se mi, že to všichni vědí. Že každý, kdo se na mne podívá, mě může prohlédnout a přečíst si ve mně jak v otevřené knize toto drama.

O několik let později jsem byla animátorkou na rekolekcích a vedla jsem setkání ve skupině. Jedna z holek neměla svou Bibli, tak jsem jí půjčila mou. Najednou jsem si všimla jejího znepokojení. Teprve po několika dnech se mi odvážíla říci, že objevila mé poznámky v jedné z knih a šipku s nápisem „rozvod rodičů“. Ukázalo se, že i ona zápasila s podobným problémem. Před odjezdem na prázdniny jí rodiče oznámili, že od sebe odcházejí. Přesně tak, jak já před několika léty, se cítila zahanbená touto situací a neměla, komu by o tom pověděla. Byla zaslepená strachem z výsměchu či zveličování. Udělala jsem tehdy to, co kdysi učinili mí přátelé: zahrnula jsem jí mlčící starostlivostí. Bez zbytečných komentářů, utěšování. Prostě jsem byla s ní.

Ježíši, utišil jsi bouři na jezeře, ale dovolil si, aby tě obnažili. Byl jsi mocný, mohl jsi vzkřísit mrtvé. Dovolil jsi však, abys byl ponížěn. A možná to bylo úplně opačně. Souhlasils s tím, aby lidé objevili pravdu o Tobě. Aby uviděli, kým doopravdy jsi. Již ne ve chvále Květné neděle, ale obnažený na kříži. Ježíši, chci být blíž, blíž k Tobě.

XI ZASTAVENÍ: JEŽÍŠE PŘIBÍJEJÍ NA KŘÍŽ

**Měl jsem přání – dítě mne nemá omezovat, ale dávat růst. V očekávání jsem si s radostí představoval, jak hned dobýváme kopec, stojíme na vrcholu a díváme se až za horizont.
Martin, vědec, fyziolog**

Když jsme se ženou oznámili světu tu radostnou novinu, že se zanedlouho staneme poprvé rodiči, dostávali jsme kondolence. Lidé s námi soucítily, že nyní vše dobré končí, protože budeme mít dítě. Pro mne to měl být také konec hor. Před několika léty se pro mne staly velkou zálibou. Začal jsem s horolezectvím, dobýval jsem stále náročnější vrcholy. Mimo jiné jsem 3x dobyl Matterhorn. Teď jsem se měl stát otcem, a podle toho, co říkali jiní, to znamenalo konec volnosti a zálib. Avšak já jsem měl přání, dítě mne nemá omezovat, ale dávat růst. V očekávání jsem si s radostí představoval, jak hned dobýváme kopec, stojíme na vrcholu a díváme se až za horizont. Toužil jsem mu ukazovat můj horský svět a nakazit jej krásou, která mne uchvátila. Kdybych v té době, před narozením prvního potomka, o tomto řekl lidem, určitě by se na mne dívali s lítostí. Ale touhy mají velkou sílu, pakliže se snažíme za nimi jít. Po narození dítěte jsem vymyslel speciální cvičení, abych mohl být s ním a zároveň trénovat. Například kliky či lehy sedy jsem vykonával spolu s dítětem - ono leželo na žíněnce, nebo sedělo na mých kolenou a já u toho cvičil. Pro něj to neustálé přibližování a oddalování se bylo nesmírnou zábavou, a pro mne tréninkem. Od začátku jsme také realizovali rodinné výpravy do hor. Nejdříve ve třech, a po narození druhého potomka ve čtyřech. Jednou jsme se vraceli z hor celá čtyřka: Já, má žena a naše děti – pětiletý syn a dvouletá dcerka. Byla již tma, měli jsme čelovky a nad hlavou hvězdnou oblohu. Cestou jsme potkali ty známé, kteří mi kdysi předvíдали konec „hor“ a skvělého života. Nevěděli, že první výlety na hory jsme začali, když bylo synovi 6 týdnů a od té doby jsme měli společných rodinných výprav nejméně desítky. Mladší dcera se však stále ptá: kdy jedeme na hory?

Ježíši. Přibili tě na kříž, omezili Tvůj pohyb, Tvé možnosti. Nezabavili tě však volnosti. Stále jsi mohl milovat a milovals. Mohl jsi vytvářet vztahy a mluvil jsi s matkou pod křížem. Pořád jsi mohl mnoho. Nám se jeví, že omezení možností se mění v omezení volnosti. Stáváme se otroky svých představ o nedostatku možností. Ježíši, pomoz nám zapomenout na to, že se to nedá. Otevři před námi svět volnosti. Volnosti k lásce.

XII ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ UMÍRÁ NA KŘÍŽI

**Přišel jsem na to, že pouštěním se do rizika opravdu riskuji. Ale pouze tímto rizikem se mohu změnit.
Martin, inženýr**

Matterhorn je pro mě horou, o které jsem vždy snil, je to symbol. Výška 4478 m a 1400 m vertikálního lezení. Spojuji ji se změnou ve svém životě. Vydal jsem se na tuto horu v roce, kdy jsem změnil práci a naplno se do ní ponořil. Ale také to byl rok, kdy jsem se stal otcem. Odjezd do Alp měsíc po narození dítěte bylo rozhodnutí, které pro mnohé nebylo pochopitelné. Ze všech stran jsem slyšel slova opovržení, urážlivé poznámky a pokusy mne udržet doma. Věřila mi však žena. Cestou na Matterhorn jsem zvolil riziko. Věděl jsem, že mne tato expedice změní. Výstup na tento vrchol nebyl jednoduchý, avšak v mé paměti navždy zůstane situace, která nastala během sestupu z úkrytu na 4000 m. Začalo to sláněním, po kterém následoval traverz ve sněhu za pomoci zasazeného ocelového lana. Chytil jsem lano jako první a zabořil obě nohy do sněhu. Něco se však pokazilo. Nohy mi začaly ujíždět po zledovatělém sněhu a ocelové lano vyklouzávalo z unavených rukou. Za chvíli jsem se již vezl po skalnatém útesu, pokrytém sněhem. Během pár sekund jsem nabral rychlost, a i když jsem se snažil zachytit o cokoli, co bylo cestou, tak mne rychlost začala otáčet na bok. Válčil jsem dál a teprve po 30 metrech jsem zastavil na větší skále. Byl jsem potlučený, ale živý. Kdybych nezpomalil, můj pád by skončil smrtí. Na to nezapomenu. Tato expedice nebyla drzostí, ale setkáním se silou přírody. Hory si žádají pokoru. Jsou větší...

Přišel jsem na to, že pouštěním se do rizika opravdu riskuji. Ale pouze tímto rizikem se mohu změnit. Těchto pár okamžiků sešupu ve mně změnilo více, než jsem si mohl připustit. Puštění se do rizika mi dovolilo znovu promyslet každou dimenzi mého života: jako manžela, otce, pracujícího i společníka. Vidím v sobě větší hodnotu v bytí pro lidi a Boha.

Ježíši. Řekls, abychom nastavili druhou tvář. Z jedné strany, když nám někdo udeří, tak uvidí naše zranění a přeci přestane. Ale když udeřil jednou, proč by neměl podruhé... Riziko je bytostně spjato s naší cestou skrze kříž ke Zmrtvýchvstání. Ježíš říká: Kdo chce zachovat svůj život, ztratí jej (Lk 9, 24). Ježíši, pomoz mi, abych více hledal život, opravdový život, než nebezpečí.

XIII ZASTAVENÍ: TĚLO PÁNA JEŽÍŠE SŇATO Z KŘÍŽE

Pro mou babičku není nebe zelenou pastvinou, ale jistota, že se setká se svými blízkými a znovu bude čerpat ze spojení s nimi.

Michal, programátor

Moje babička se narodila 17. prosince 1917. V prosinci minulého roku slavila své sté narozeniny a nadále se těší relativně dobrému zdravotnímu stavu. Pro většinu lidí je 100 let pouze číslo, pro mě je to něco mimořádného – moje babička se narodila 2 měsíce po říjnové revoluci, bylo jí necelých 22 let, když vypukla II. světová válka a v roce 1989 již byla 72-letou seniorkou. Babička zbožňuje korále, nejraději takové ty velké, červené. Prakticky celý svůj život strávila na vesnici, kde se spolu s dědou starali o farmu. Obklopená blízkou rodinou, přáteli, známými, žila v malé společnosti. Rok po smrti dědy, se kterým prožila 50 let, začala bydlet s mými rodiči.

Posledních 15 let babička často opakuje, že již chce umřít. Opakuje to skoro denně, také tehdy, když se modlí. A modlí se často a nahlas. Zpočátku to pro nás bylo divné, nepochopitelné. Říkali jsme: „Babičko, nemluv tak. Neměla bys takto mluvit, jsi přece zdravá a máš všechno“. Necháпали jsme ji.

Uběhly další roky. Zvykli jsme si na mluvení o umírání. Ona své, a my své. Jednou se na jednom setkání někdo zeptal kněze: „čím je peklo?“. Měl jsem pocit, že ten kněz během jedné chvíle zbouřil celý náš pohled na svět. Řekl, že peklo je chybějící vztah. Pořád přemýšlím nad tím, zdali je to chybějící možnost navazování vztahů, nekompetentnost v jejich navazování či prohlubování. Či tak, či onak, ve svém důsledku se jedná o naprosté duchovní prázdno. Samota, jakou si vůbec nedovedeme představit. Není to jen o chybějících vztazích s druhým člověkem, ale hlavně o chybějícím vztahu s Bohem. Tato koncepce se velmi liší od vštěpené mi verze temného údolí, ve kterém je plno ohně, krve a fyzické bolesti.

Velmi dlouho jsem o tom přemýšlel. Pravý průlom se dostavil o pár týdnů později. Jel jsem navštívit rodiče a babičku. Když začala s tím svým „chci umírat“ tak jsem najednou pochopil smysl toho, o čem mluvil kněz i ona. Pochopil jsem, že spousta blízkých babičky již není mezi námi. Její manžel, dcera, rodiče, sourozenci, přátelé. Odešli již dávno a ona již nenavázala takovéto vztahy a velmi ji to chybí. Z důvodu chybějících vztahů jí život začal připomínat peklo. Přestože je obklopená podporou rodiny, myslím, že se cítí osamocená. Často vzpomíná na svůj dobrý, i když nelehký život. Nikdy si nestěžovala. Pro ni není nebe zelenou pastvinou, ale jistota, že se setká se svými blízkými a znovu bude čerpat ze spojení s nimi. Často mluví, že osoby z druhé strany ji ubezpečují v tom, že jí očekávají. Nyní, když začne babička opakovat své motto, tak říkám: „Babi, vím, že chceš umřít, ale také vím, že Bůh rozhodne o tom, kdy se tak stane“. Možná bych to měl říci jinak: „Babi, vím, že Bůh rozhodne o tom, kdy se vrátíš ke svým blízkým. Kdy se s nimi znovu setkáš“.

Ježíši. Ponořil ses do prázdnoty. Určitě v ní nebylo nic víc než touhy. Čteme: Ale Bůh jej vzkřísil a osvobodil ze souzení Podsvětí (Sk 2, 24). A také: řekněte jeho učedníkům: Je vzkříšen z mrtvých (Mt 28, 7). Moment, Ty jsi řekl z mrtvých, či jsi byl vzkříšen? Možná obojí. Tvá láska k Otci, a Otce k tobě zafungovaly jako magnet. Šlo o oboustranné přitahování. Takové je právě zmrtvýchvstání, rodí se ze vztahu. Ježíši, pomoz mi budovat silné a pravdivé vztahy.

XIV ZASTAVENÍ: TĚLO PÁNA JEŽÍŠE ULOŽENO DO HROBU

Zpozoroval jsem, že když se s někým bavím, mám tendenci přikyvovat, vyjadřovat své myšlenky, komentovat. Mám z toho pocit, že se tehdy nesoustředím na to, co říká druhý, na pochopení druhého.

Pavel, podnikatel

Delší dobu pracuji na tom, abych v sobě vytvořil oblast ticha. Ticha na modlitbu, ticha, když někdo mluví. Ticha v momentě, kdy není třeba mluvit, kdy stačí být. Zpozoroval jsem, že když se s někým bavím, mám tendenci přikyvovat, vyjadřovat své myšlenky, komentovat. Mám z toho pocit, že se tehdy nesoustředím na to, co říká druhý, na pochopení druhého. Kdysi jsem získal zkušenost během umírání mé kmotry. Těžká rakovina, mnoho měsíců v nemocnici, později doma. Byl jsem pubertákem a dost jsem to prožíval. Nemohl jsem pochopit tu nemoc. Nevěděl jsem, jak se chovat. Měl jsem však pocit, že u ní mám být. To, že jsem nevěděl co říci, zapříčinilo, že jsem více slyšel. Pamatuji si rozhovory o smyslu, bolesti, o přípravě na odchod, o strachu. Slyšel jsem více, byl jsem přítomen. Toto pro mne

bylo důležité a pamatuji si to dodnes. Nedávno mi můj přítel nabídl zajít si na EDK. Jeho syn se narodil s nevléčitelnou nemocí. Jsem také otcem, neumím si představit, co prožíval. Nevěděl jsem, co mám říci. Prohodili jsme pouze pár slov před cestou a během cesty. Celou dobu jsem myslel na to, co mám říci. Hledal jsem odpověď, slova útěchy. Prázdná a ticho. Cítil jsem, že to však není důležité. Důležitější bylo, že nezůstal osamocen, že jsme byli spolu.

Ježíši, odpočívající v tichu hrobu. Ježíši, naslouchající bolesti celého světa. Ježíši, jenž otevíráš hroby a oprošťuješ zemřelé z nedostatku naděje. Ježíši, novému počátku našeho života. Ježíši, přilož své ucho k mému srdci.

XV ZASTAVENÍ: ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Každý den chci žít lépe, chci udělat malý krůček ke zlepšení kvality svého života. Nechci žít podle schémat a stereotypů.

Petr, vedoucí Męskiej Strony Rzeczywistości

Během posledních prázdnin jsme se ve skupině známých bavili o nakládání s penězi. Ukázalo se, že to nemám promyšlené a pocítil jsem, že je nejvyšší čas s tím něco udělat. Obětoval jsem pár měsíců na prohloubení vědomostí o rodinných financích. Přečetl jsem všechny dostupné blogy, otestoval jsem finanční aplikace, poslouchal jsem podcasty, sestavil jsem seznam k přečtení. Udělal jsem pořádek v bankovních účtech, zavolaal jsem známým, kteří jsou profíky v této oblasti. Udělal jsem velký krok vpřed. Vytvořil jsem profesionální domácí rozpočet. Máme se ženou finanční cíle, jak osobní, tak rodinné, krátkodobé i dlouhodobé. Nyní se hlásím do kurzu o investování. Za několik měsíců budu vědět ještě více. Podobně je to s výchovou dětí. Je jednoduché zapadnout do vyjetých kolejí. Od začátku jsme se ženou chtěli být na Mši sv. spolu s našimi dětmi. Máme malé děti, 3,5 roku a 2 roky. Neumí vydržet ticho celou mši a respektujeme to. 3 roky jsme se se ženou snažili najít optimální formu společných mší. Otestovali jsme desítky způsobů: Chodili jsme ráno, v poledne, večer. Dávali jsme dětem během mše jídlo, brali jsme jim hračky, chodili jsme po kostele. Seděli hned u oltáře, na kůru, v lavicích bez možnosti lehkého útěku, byli jsme před kostelem. Uklidňovali jsme děti delší procházkou před mší. Vysvětlovali jsme jim, co se děje v jednotlivých částech mše. Stále hledáme, a stále se učíme o našich dětech. Určitě za nějakou dobu objevíme nové možnosti, jak být společně na mši. Záleží nám na tom, aby víra inspirovala naše děti. Takový je náš životní styl – hledáme pravdu. Pracujeme nad zlepšováním kvality našeho života. Rozumíme, co řekl Ježíš: Musíte se znovu odrodit. Praktikuje to.

Ježíši. Ty jsi cesta, pravda a život. Jsem zde, protože chci a toužím po krásném životě. Pomoz mi změnit EKSTREMALNĄ DROGĘ KRZYŻOWĄ v cestu krásného života. Jsem zde, protože toužím po krásném životě.

ZAKONČENÍ

Každým rokem se EKSTREMALNA DROGA KRZYŻOWA stává tím, čím měla být. Expedicí pro nový život. Těžkosti a nezdary jsou jen nástroji, které mají pomoci k proměně. V nalezení nového životního prostoru, nových nápadů na život. Pamatuj, je to tvůj život. Nikdo jej za tebe neprožije. Vyber si krásný život.

O. Jacek WIOSNA Stryczek, původce EDK

EDK – je cestou zlomu. Pomáhá najít nový, lepší život.

O. Jacek WIOSNA Stryczek – je tvůrcem SZLACHETNEJ PACZKI, EDK a WIO.

WSPÓLNOTA INDYWIDUALNOŚCI OTWARTYCH (WIO) je prostředím, ve kterém se zrodila SZLACHETNA PACZKA I EDK.

Męska Strona Rzeczywistości – je součástí WIO. Je společenstvím mužů a cestou všestranného rozvoje mužskosti vedoucí ke změně kvality života.